

KAPITOLA PRVNÍ

Polibek pro Dudleyho

Byl to dosud nejteplejší den celého léta, schylovalo se k večeru a velké, solidně stavěné domy v Zobí ulici tonuly v ospalém tichu. Auta, která se obvykle blýskala čistotou, stála zaprášená na příjezdových cestách a kdysi smaragdově zelené trávníky byly vyprahlé a zažloutlé – zalévání bylo vzhledem k panujícimu suchu zakázáno. Obyvatelé Zobí ulice, kteří tak byli ochuzeni o svou obvyklou zábavu – totiž mytí aut a stříhání trávy – se uchýlili do stínu svých chladných domů a okna nechávali otevřená dokořán, protože doufali, že se jim dovnitř podaří přilákat neexistující vánek. Jediný, kdo zůstal venku, byl asi patnáctiletý chlapec, který nehybně ležel na zádech v květinovém záhonku před domem číslo čtyři.

Byl to hubený černovlasý mladík s brýlemi, který působil oním kostnatým a poněkud nezdravým dojmem někoho, kdo za krátkou dobu hodně rychle vyrostl. Džínsy měl potřhané a ušpiněné, tričko vytahané a vyrudlé a podrážky tenisek se mu odlepovaly od svršku. V sousedech Harry Potter svým vzhledem žádné sympatie nevzbuzoval – byli to vesměs lidé, podle jejichž názoru by měl být ošuntělý zevnějšek trestný ze zákona. Toho večera však byl Harry schovaný za velkým keřem hortenzií, kterýho skrýval před zraky kolemjdoucích. Popravdě řečeno mohl být odhalen jedině v případě, že by strýc Ver-

non nebo teta Petunie vystrčili hlavu z okna obývacího pokoje a podívali se přímo dolů na záhonek pod sebou.

Celkem vzato byl Harry přesvědčen, že si svůj úkryt vybral velice dobře. Ležet na zemi ztvrdlé vedrem nebylo sice nejpohodlnější, na druhé straně na něj ovšem nikdo zlostně nezahlížel, neskřípal zuby tak hlasitě, že by nebylo slyšet zprávy, a nebombardoval ho jedovatými otázkami, jak se stávalo pokaždé, když se pokusil usadit v obývacím pokoji a dívat se na televizi s tetou a se strýcem.

Téměř jako by jeho myšlenky propluly otevřeným oknem dovnitř, ozval se náhle hlas Vernona Dursleyho, Harryho strýce.

„Jsem vážně rád, že už se tu ten kluk nesnaží zaclánět. Kde vůbec je?“

„Nevím,“ odpověděla lhostejně teta Petunie. „V domě není.“

Strýc Vernon si odfrkl.

„Dívat se na zprávy...“ zabručel kousavě. „Zajímalo by mě, o co mu doopravdy jde. Jako kdyby normálnímu klukovi záleželo na tom, co se říká ve zprávách – Dudley nemá sebemenší ponětí o tom, co se děje, pochybuji, že by vůbec věděl, kdo je ministerským předsedou! A každopádně o tom *jeho spolku v našich zprávách* nic nebude...“

„Vernone, psst!“ sykla teta Petunie. „Máme otevřené okno!“

„Ach – ano – promiň, drahá.“

Dursleyovi se odmlčeli. Harry poslouchal reklamní melodii, doporučující k snídani vložky s ovocem a otrubami, a sledoval přitom, jak kolem domu pomalu prochází paní Figgová, potrhlá stará milovnice koček z nedalekého Šeríkového nároží. Mračila se a něco si pro sebe tiše mumlala. Harry byl hrozně rád, že je schovaný za keřem, protože paní Figgová si poslední dobou navykla zvat ho k sobě na čaj pokaždé, když se s ní na ulici potkal. Zahnula za roh a zmizela mu z dohledu ještě dřív, než k němu oknem znovu dolehl strýcův hlas.

„Dudláneek je u někoho na návštěvě?“

„U Polkissoových,“ informovala ho pyšně teta Petunie. „Má mezi dětmi hodně kamarádů, je tak oblíbený...“

Harry měl co dělat, aby potlačil posměšné odfrknutí. Ve všem, co se týkalo jejich synáčka Dudleyho, si Dursleyovi počínali neuvěřitelně přihlouple. Spolkli i s navijákem všechny jeho přitroublé výmysly o tom, jak každý večer letních prázdnin tráví na návštěvě u některého člena své party. Harry velice dobře věděl, že nikoho doma nenavštěvu-

je; Dudley i jeho parta se večer co večer bavili tím, že pustošili dětské hřiště, kouřili na nárožích a házeli kamením po dětech a projíždějících autech. Harry je pravidelně vídal na svých procházkách večerním Kvikálkovem; většinu prázdnin totiž trávil tím, že se toulal po ulicích a cestou vytahoval z popelnic staré noviny.

K Harryho uším se donesly zahajovací tóny znělky, která ohlašovala zprávy v sedm hodin, a Harry cítil, jak mu náhle ztěžkl žaludek. Možná že právě dnes večer – po měsíci čekání – to přijde.

„Letiště ve Španělsku se plní rekordním množstvím bezradných rekreatantů díky stávce pozemního personálu, která trvá již druhý týden...“

„Poslal bych je na doživotní siestu, ničemy,“ ztratil se konec hlasatelovy věty ve vrčivé poznámce strýce Vernona, nezáleželo však na tom; venku na záhonku Harry cítil, jak se mu žaludek opět uvolnil. Kdyby se něco stalo, určitě by to ve zprávách ohlásili na prvním místě. Smrt a zkáza byly z hlediska důležitosti přednější než rekreatanti, kteří se nemohou vrátit z dovolené.

Dlouze a pomalu vypustil zatajovanédech a zahleděl se na zářivě modrou oblohu. Každýden letošního léta probíhal stejně: napětí, očekávání, dočasná úleva a pak znovu narůstající napětí... a s ním pokaždé stále naléhavější otázka: *Proč se dosud nic nestalo?*

Poslouchal dál, čistě pro případ, že by zaslechl nějakýnenápadnýnázna, jehož skutečnou podstatu by si mudlové neuvědomovali – třeba nějaké nevysvětlitelné zmizení nebo nějaká podivná nehoda. Po stávce letištního pozemního personálu však následovala zpráva o suchu na jihovýchodě Anglie („Doufám, že se dívka ten moula odvedle,“ zaburácel strýc Vernon, „co pouští rozstříkovače ve tři hodiny ráno!“), o vrtulníku, kterýse málem zřítil na pole v Surrey, a o jakési slavné herečce, která se rozváděla se svým neméně slavným manželem. („Jako kdyby nás zajímaly takové nechutnosti,“ pípla přezíravě teta Petunie, která celou aféru dychtivě sledovala v kdejakém časopise, který jí přišel pod kostnatou ruku.)

Harry teď pod večerní oblohou zbarvenou zářivě doruda zavřel oči a poslouchal hlasatele: *„A nakonec se podívejte na andulku Adélku, která objevila nový způsob, jak se v letošním létě ochladit. Adélka žije v hostinci U Pěti per v Barnsley a dala se na vodní lyžování. Mary Dorkinsová se vypravila zjistit další podrobnosti.“*

Harry otevřel oči. Když jsou u andulek na vodních lyžích, nebude už následovat nic, co by stálo za slyšení. Opatrně se převálil na břicho, zvedl se na kolena a na lokty a chystal se vylézt zpod okna.

Posunul se asi o pět centimetrů, když se v rychlém sledu událo hned několik věcí.

Do ospalého ticha se jako výstřel z pistole zařizlo ostré prásknutí, po němž následovala hlasitá ozvěna, zpod zaparkovaného auta jako blesk vyběhla kočka a zmizela všem z dohledu a z Dursleyovic obývacího pokoje se ozval poplašený výkřik, hlasité zaklení a třesk rozbitého porcelánu. Jako na signál, na nějž celou dobu čekal, vyskočil Harry na nohy a vytáhl tenkou dřevěnou hůlku, kterou měl zastrčenou za pasem džínů, jako by tasil z pochvy meč – než se však stačil plně narovnat, udeřil temenem hlavy do otevřeného okna Dursleyových. Ozvalo se druhé ostré prásknutí a teta Petunie vykřikla ještě hlasitěji.

Harry měl pocit, jako by se mu hlava rozpoltila na dva kusy.

S očima plnými slz zavrával, jak se pokoušel zaostřit pohled na ulici a zjistit, co způsobilo tu ránu, sotva se ale potácivě napřímil, natáhly se k němu z otevřeného okna dvě velké rudé ruce a pevně ho uchopily kolem krku.

„Koukej – to – schovat!“ zavrčel mu do ucha strýc Vernon.

„Okamžitě! Než – to – někdo – uvidí!“

„Pusťte – mě!“ zachřčel Harry. Několik vteřin spolu zápasili, Harry levou rukou tahal za strýcovy prsty, tlusté jako klobásy, a v pravé zarputile svíral zdviženou hůlku. Pak mu náhle v místě, kam se udeřil, projela hlavou obzvlášť palčivá bolest a strýc Vernon vyjel a pustil ho, jako by dostal elektrickou ránu. Měl pocit, že v jeho synovci vzkypla nějaká neviditelná síla, takže ho nebyl schopen udržet.

Harry, který sotva lupal po dechu, přepadl přes hortenziový keř, pak vstal, narovnal se a rozhlédl se kolem. Neviděl sebemenší známku čehokoli, co mohlo to hlasité prásknutí způsobit, v nedalekých oknech se však vyrojily obličejové tváře několika sousedů. Spěšně si zastrčil hůlku zpět pod džínky a pokusil se nasadit nevinný výraz.

„To máme krásný večer!“ zvolal strýc Vernon a zamával naproti na ženu z čísla sedm, jejíž zlostně stažená tvář se vynořila za síťovými záclonami. *„Taky jste slyšela ten výfuk? Petunii i mě to docela vylekalo.“*

Díval se ven a křečovitě se šklebil, dokud všichni zvědaví sousedé

znovu nezmizeli za svými okny. Pak se jeho škleb proměnil v grimasu vzteku, když mávnutím ruky přivolal synovce k sobě.

Harry postoupil o několik krůčků blíž, dával si však dobrý pozor a zastavil se v dostatečné vzdálenosti, aby ho vztažené ruce strýce Vernona nezačaly znovu škrtit.

„Co jsi tím k čertu sledoval, ty kluku?“ vyjel na něj strýc nakřáplým, vztekle přeskakujícím hlasem.

„Co jsem *čím* měl sledovat?“ opáčil chladně Harry a dál se rozhlížel po ulici vlevo i vpravo, protože stále doufal, že zahlédne původce toho prásknutí.

„Tím kraválem, jako bys střílel z poplašňáku přímo pod naším...“

„To jsem nebyl já,“ odporoval pevným hlasem Harry.

Vedle masitého zarudlého obličejce strýce Vernona se objevila vyzáblá koňská tvář tety Petunie. Vypadala, jako by se užuž chystala vybuchnout.

„Proč ses schovával pod naším oknem?“

„Ano – ano, správná otázka, Petunie! *Cos dělal pod naším oknem, kluku?*“

„Poslouchal jsem zprávy,“ zamumlal odevzdaně Harry.

Strýc s tetou si vyměnili pobouřený pohled.

„Poslouchals zprávy! *Užzase?*“

„No ano, jsou totiž každýden jiné,“ podotkl Harry.

„Nebud' drzý! Chci vědět, o co ti doopravdy jde – a ušetři mě těch nesmyslů o tom, že *posloucháš zprávy!* Moc dobře víš, že o tom *vašem spolku...*“

„Opatrně, Vernone!“ vydechla teta Petunie a strýc Vernon ztlumil hlas tak, že ho Harry sotva slyšel: „...že o tom *vašem spolku* se v *našich* zprávách nemluví.“

„To si jen myslíte,“ odsekl Harry.

Dursleyovi na něj několik vteřin zaraženě zírali a pak se ujala slova teta Petunie. „Jsi prohanýmalý ničema. Co tedy dělají všechny ty –“ také ona ztlumila hlas, takže následující slovo jí Harry musel odečíst ze rtů – „*sovy*, jestli ti nenosí zprávy?“

„Aha!“ zašeptal vítězoslavně strýc Vernon. „Z tohoto se nevykrotíš, kluku! Jako bychom nevěděli, že všechny zprávy dostávají od těch odporných ptáků!“

Harry na okamžik zaváhal. Tentokrát pro něj nebylo snadné říct pravdu, přestože strýc s tetou určitě neměli ponětí, jak mizerně se cítí, když to musí přiznat.

„Sovy... mi žádné zprávy nenosí,“ prohlásil bezvýrazně.

„Tomu nevěřím,“ vyhrkla okamžitě teta Petunie.

„Já taky ne,“ přidal se k ní důrazně strýc Vernon.

„Víme, že máš za lubem nějakou rošKárnu,“ obvinila ho teta Petunie.

„Nejsme přece žádní hlupáci,“ dodal strýc Vernon.

„Tak to je pro mě novinka,“ usklíbl se Harry, jemuž začala docházet trpělivost, a než ho mohli Dursleyovi zavolat zpět, otočil se, přeběhl trávník před domem, přeskočil nízkou zahradní zídku a kulusal ulicí pryč.

Byl v pořádném maléru a uvědomoval si to. Věděl, že později se bude muset k tetě a ke strýci vrátit a nést následky své prostořekosti, v tuto chvíli mu na tom ale nijak zvlášť nezáleželo; trápily ho mnohem palčivější problémy.

Harry si byl jistý, že to hlasité prásknutí způsobil někdo, kdo se právě *přemisřoval* odtud nebo sem. Byl to přesně stejný zvuk jako tenkrát, když se mu domácí skřítek Dobby ztratil před očima. Že by snad Dobby byl tady v Zobí ulici? Je možné, že ho právě v tuto chvíli sleduje? Jakmile Harryho tahle možnost napadla, prudce se otočil a rozhlédl se Zobí ulicí zpátky, ta se však zdála být úplně opuštěná a on docela jistě věděl, že neviditelným se Dobby udělat neumí.

Znovu se rozešel a sotva si uvědomoval, kudy vlastně jde; poslední dobou po těchto ulicích bloumal tak často, že ho nohy zcela automaticky nesly k jeho oblíbeným koutům. Každých několik kroků se ohlédl přes rameno. Když ležel mezi skomírajícími begoniemi tety Petunie, ocitl se v jeho blízkosti někdo, kdo byl obdařen kouzelnými schopnostmi, o tom ani v nejmenším nepochyboval. Proč na něj ale nepromluvili, proč s ním nenavázali spojení a proč se teď schovávají?

A pak, právě když jeho pocity zklamání a beznaděje vrcholily, si přestal být tak jistý.

Možná ten zvuk přece jen neměl s kouzly nic společného. Možná že tak zoufale touží po sebemenší známce nějakého kontaktu se světem, do něhož patří, že se prostě nechává nepatřičně vzrušit do-

cela obyčejnými zvuky. Může si snad být *stoprocentně* jistý, že neslyšel třesknout něco, co se rozbilo v některém ze sousedních domů?

Harrymu se rozlil v žaludku jakýsi mdlý a tupý pocit, a než si stačil uvědomit, co se stalo, zaplavila ho další vlna beznaděje, která ho trápila celé léto.

Zítř ráno ho budík probudí v pět hodin, aby mohl zaplatit sově, která mu doručí *Denního věstce* – mělo ale vůbec smysl odebírat ho dál? Harry se v posledních dnech omezoval jen na to, že zběžně prolétl titulní stranu; věděl, že až si ti idioti, kteří řídí redakci, konečně uvědomí, že se Voldemort doopravdy vrátil, bude to okamžitě v hlavních titulcích, a na žádných jiných zprávách mu nezáleželo.

Bude-li mít štěstí, příletnou také sovy a přinesou mu dopisy od jeho nejlepších kamarádů Rona a Hermiony, i když veškerých nadějí, že by se z jejich dopisů mohl dozvědět něco nového, se už dávno vzdal.

Nemůžeme toho napsat moc ty-víš-o-čem, to je ti jasné...

Říkali nám, abychom nepsali nic důležitého pro případ, že by se naše dopisy dostaly do nesprávných rukou... Máme dost napilno, ale o podrobnostech se nemohu rozepisovat... Děje se poměrně hodně věcí, všechno ti vypovíme, až se uvidíme...

Jenže kdy se konečně uvidí? Nikdo se evidentně nenamáhal sdělit mu přesné datum. Do přání k narozeninám mu Hermiona načmárala *Nejspíš užse hodně brzy uvidíme*, jenže jak brzy bylo brzy? Pokud to Harry dokázal z náznaků v jejich dopisech posoudit, Hermiona s Ronem byli spolu, pravděpodobně u Ronových rodičů. Představu, že ti dva se báječně baví v Doupěti, zatímco on trčí tady v Zobí ulici, vydýchal jen stěží. Měl na ně takovýdopal, že dokonce vyhodil dvě neotevřené krabice čokolády z Medového ráje, které mu poslali k narozeninám. Později toho litoval, když viděl povadlýsalát, který mu toho dne předložila teta Petunie k večeři.

A s čím měli Ron a Hermiona tak napilno? Proč neměl napilno také on, Harry? Neprokázal snad, že je schopen zvládnout mnohem těžší problémy než oni? Zapomněli už všichni na to, co dokázal? Nebyl to snad *on*, kdo se dostal na ten hřbitov, stal se tam svědkem Cedrikova zavraždění, byl připoután k náhrobnímu kameni a málem zabít?

Nemysli na to, napomínal se Harry přísně, toho léta už nejméně postě. Dost špatné bylo už to, že se na ten hřbitov ve snu neustále vracel; nemělo smysl přemýšlet o něm i ve dne. Zahnul za roh a procházel Magnoliovou ulicí. Přibližně v polovině minul úzkou mezeru při stěně garáže, kde poprvé spatřil svého kmotra. Sirius alespoň očividně chápal, jak se Harry cítí. V jeho dopisech sice také scházely jakékoli konkrétní informace jako v dopisech od Rona a Hermiony, místo dráždivých náznaků ho však kmotr alespoň nabádal k opatrnosti a snažil se ho utěšit.

Vím, že tě to musí hrozně otravovat... Do ničeho se nemíchej a všechno bude v pořádku... Budopatrný a nedělej nic ukvapeně...

No prosím – přemítal Harry, když prošel Magnoliovou ulici, zabočil do Magnoliové aleje a zamířil k potměnému parku s dětským hřištěm – až dosud se (celkem vzato) Siriusovými radami řídil. Přinejmenším odolal pokušení přivázat si kufr ke koštěti a vypravit se do Doupěte na vlastní pěst. Popravdě řečeno byl přesvědčen, že je až obdivuhodně poslušný, když vezme v úvahu, jak ublíženě a popuzeně si připadá, že musí trčet tady v Zobí ulici, schovávat se v záhonech a doufat, že uslyší něco, co by mu prozradilo, co chystá lord Voldemort. Přesto jen dost těžce nesl, že ho k opatrnosti nabádá někdo, kdo strávil dvanáct let v kouzelnickém vězení Azkabanu, utekl z něj, pokusil se spáchat vraždu, za kterou byl původně odsouzen, a pak znovu uprchl na kradeném hipogryfovi.

Harry se přehoupl přes zamčenou branku parku a dál to vzal přes trávník spálenýsuchem. Bylo tu stejně liduprázdno jako v okolních ulicích. Když dorazil k houpačkám, posadil se na jedinou zbylou, kterou se Dudleymu a jeho kumpánům dosud nepodařilo rozbít, obtočil jednu paži kolem řetězu, na němž visela, a zadumaně se zahleděl do země. Bylo mu jasné, že v květinovém záhonku Dursleyových už se příště neschová. Aby si mohl zítra poslechnout zprávy, bude si muset vymyslet nějakou zcela novou lest. A do té doby se nemohl na nic těšit, čekala ho jen další neklidná a tíživá noc. I když se mu totiž podařilo uniknout nočním mūrám o Cedrikovi, sužovaly ho znepokojující sny o dlouhých temných chodbách, které vesměs končily slepými ulič-

kami a zamčenými dveřmi; předpokládal, že to nějak souvisí s tím, že si ve dne, když byl vzhůru, připadal jako polapený v pasti. Stará jizva na čele ho často nepříjemně pálila, už si však nenamlouval, že by to Ron, Hermiona nebo Sirius považovali za něco zvlášť zajímavého. V minulosti bolest v jizvě znamenala varování, že Voldemort opět nabývá sil, jenže teď, když byl Pán zla zpátky, by mu nejspíš připomněli, že s jejím pravidelným pobolíváním prostě musí počítat... že to není nic, co by mu mělo dělat starosti... stará známá písnička...

Nespravedlnost toho všeho jej tolik pobouřila, že měl chuť dát se do vzteklého křiku. Nebýt jeho, nikdo by se vůbec nedozvěděl, že se Voldemort vrátil! A za to se mu dostalo jediné odměny – už celé čtyři týdny trčel v Kvikálkově, byl absolutně odříznutý od světa kouzel a musel se krčit mezi vadnoucími begoniemi, aby mohl poslouchat nesmysly o andulkách na vodních lyžích! Jak na něj mohl Brumbál tak snadno zapomenout? Proč spolu Ron a Hermiona něco tropí a jeho k tomu nepřizvali? Jak dlouho bude ještě muset snášet Siriusovy dobré rady, aby zůstal klidný, čekal a choval se slušně? Jak dlouho bude muset čelit pokušení napsat těm pitomcům z *Denního věstce* a připomenout jim, že se Voldemort vrátil? Tyhle rozzlobené myšlenky vířily Harrymu hlavou a útroby se mu svíraly vztekem, zatímco kolem něj padala dusná a sametově černá noc. Vzduch byl celý provoněný suchou teplou trávou a jediným zvukem, který k němu doléhal, byl tlumený rachot dopravy na ulici za plotem parku.

Nevěděl, jak dlouho tam na houpačce seděl, než ho z rozjímání vyrušily jakési hlasy, takže zvedl hlavu a rozhlédl se. Veřejné osvětlení z okolních ulic sem vrhalo mlžný přísvit, v němž se poměrně zřetelně rýsovaly siluety nějakých lidí, kteří parkem procházeli. Jeden z nich si hlasitě zpíval jakousi přisprostlou písničku, které se ostatní chechtali. Doprovázelo je tiché cvakání několika drahých závodních kol, která vedli vedle sebe. Harry věděl, co jsou zač. Postava vpředu nepochybně patřila jeho bratránkovi Dudleymu, který se v doprovodu svých věrných kumpánů vracel domů.

Dudley byl hora masa jako vždycky, celoroční přísná dieta spolu s objevem nového nadání však vedla k radikální změně jeho celkového vzhledu. Jak strýc Vernon nadšeně vykládal každému, kdo byl ochoten ho poslouchat, Dudley se přednedávnem stal v meziškolním

přeboru jihovýchodní Anglie dorosteneckým boxerským šampionem v těžké váze. Díky tomuto „ušlechtilému sportu“, jak jej označoval strýc Vernon, připadal Harrymu jeho bratránek ještě hrozivější než v dobách, kdy chodil na základní školu a kdy mu Harry sloužil jako první boxovací pytel. Dnes už se Harry Dudleyho ani za mák nebál, přesto však skutečnost, že se Dudley naučil uštěďovat tvrdší a přesnější rány, nepovažoval za sebemenší důvod k jásání. Děti ze sousedství široko daleko z něj měly hrůzu – dokonce ještě větší než z toho „Potterovic kluka“, který byl podle tvrzení jejich rodičů výlupkem vši špatnosti a byl chovancem Polepšovny svatého Bruta pro nenapravitelné mladistvé provinilce. Harry sledoval temné postavy kráčející po trávníku a přemýšlel, kdo se asi ten večer stal jejich novou obětí. *Otočte se! Přistihl se, že je k tomu v duchu vyzývá. No tak... ohlédněte se... sedím tady docela sám... pojdte a zkuste si něco...*

Kdyby ho tam Dudleyho kumpáni uviděli sedět, určitě by si to namířili rovnou k němu – a co by asi Dudley v takovém případě udělal? Zajisté by se nechtěl před svou partou ztrapnit, jenže provokovat Harryho by se strašně bál... byla by vážně legrace pozorovat Dudleyho dilema, dráždit ho a vědět, že není schopen se bránit... a kdyby se Harryho pokusil uhodit někdo z ostatních, byl by na to připraven – měl svou hůlku. Jen ať to zkusí... hrozně rád by si trochu své podrážděnosti vybil na lotrech, kteří mu kdysi dělali ze života peklo.

Nikdo z nich se ale neotočil, nezahlédlí ho a byli už téměř u zábradlí. Harry potlačil chuť zavolat na ně... schválně vyhledávat rvačky by nebylo rozumné... nesmí používat kouzla... znovu by tím riskoval vyloučení ze školy.

Hlasy Dudleyho party pomalu utichly; skupinka mu zmizela z dohledu, odcházeli Magnoliovou alejí.

Tak vidíš, Siriusi, říkal si sklesle na duchu. Neukvapil jsem se. Do ničeho jsem se nezamíchal. Přesný opak toho, jak by ses zachoval ty.

Vstal a protáhl se. Teta Petunie a strýc Vernon měli zřejmě pocit, že ať se Dudley objeví v kteroukoli dobu, je to právě ta správná hodina na návrat domů, a přijít třeba jen o chvíli později než on znamenalo mít neomluvitelné zpoždění. Strýc Vernon Harrymu vyhrožoval, že jestli ještě jednou přijde až po Dudleyem, zamkne ho v kůlně; Harry proto potlačil zívnutí a stále stejně zachmuřený zamířil k brance parku.

Magnoliová alej byla stejně jako Zobí ulice plná velkých, solidně stavěných domů s dokonale pěstěnými trávníky; vesměs patřily velkým, solidně postaveným majitelům, kteří podobně jako strýc Vernon jezdili úzkostlivě čistými auty. Harrymu se Kvíkálov víc zamlouval v noci, když záclonami zakrytá okna vytvářela ve tmě zářivě barevné skvrny a nehrozilo nebezpečí, že při setkání s obyvateli zdejších domů uslyší tiše mumlané nevráživé poznámky na adresu svého „chuligánského“ vzhledu. Kráčel rychle, takže v polovině Magnoliové aleje před sebou znovu zahlédl Dudleyho partu – loučili se právě na začátku Magnoliové ulice. Harry ustoupil do stínu košatého šeríkového keře a čekal.

„...kvičel jako prase, co?“ vzpomínal právě Malcolm a ostatní se ve sebe pochechtávali.

„Prima pravýhák, vazoune,“ ocenil Dudleyho Piers.

„Zítřka ve stejnou dobu?“ zeptal se Dudley.

„Přijďte ke mně, naši nebudou doma,“ navrhl Gordon.

„Tak zatím,“ rozloučil se Dudley.

„Ahoj, Dude!“

„Měj se, vazoune!“

Harry počkal, dokud se zbytek party nerozešel, a teprve pak pokračoval v cestě. Když se jejich hlasy znovu ztratily v dálce, zabočil za roh do Magnoliové ulice a rychlou chůzí se za okamžik ocitl na doslech Dudleyho, který šel jen zvolna a nehlasně si něco pobrukoval.

„Hej, vazoune!“

Dudley se otočil.

„Aha,“ zabručel, „to jsi ty.“

„Odkdy pak si necháváš říkat vazoune?“ zajímal se Harry.

„Drž hubu,“ zavrčel Dudley a odvrátil se od něj.

„Skvělá přezdívká,“ podotkl Harry, ušklíbl se a srovnal s bratrančem krok. „Pro mě už ale do smrti budeš šmudlíček Dudlíček.“

„Říkal jsem, abys DRŽEL HUBU!“ vyštěkl Dudley a ruce, velké jako dvě šunky, sevřel v pěst.

„Copak hoši nevědí, jak ti říká maminka?“

„Sklapni.“

„Proč neřekneš jí, aby sklapla? Co třeba *mazlíčku* nebo *ty můj Dudlánku*? Tak ti můžu říkat?“

Dudley neodpověděl. Očividně musel veškeré sebeovládání vynaložit na to, aby se po Harrym nerozehnal pěstí.

„Tak kohopak jste dneska večer zase zmlátili?“ zeptal se Harry a jeho úšklebek se vytratil. „Zase nějakého desetiletého kluka? Víím, že předevcírem večer to odnesl Mark Evans...“

„Koledoval si o to,“ odsekl Dudley.

„Nepovídej!“

„Urazil mě.“

„Vážně? Neříkal náhodou, že vypadáš jako prase, které někdo naučil chodit po zadních? To totiž není urážka, Dude, to je pravda.“

Jeden sval kolem pusy začal Dudleymu nervózně poskakovat. Pro Harryho bylo obrovským zadostiučiněním sledovat, jak bratránkem lomcuje vztek; měl pocit, že když se na něm vybije jako na jediném terči, kterýmá k dispozici, dokáže se zbavit vlastního roztrpčení.

Zabočili přímo do úzké uličky, v níž Harry poprvé spatřil Siriuse a již vedla zkratka mezi Magnoliovou ulicí a Šeříkovým nárožím. Byla liduprázdná a mnohem temnější než obě ulice, které spojovala, protože v ní nebyly žádné svítilny. Zvuk jejich kroků tlumily na jedné straně zdi garáží a na druhé vysokýplot.

„Myslíš, že si můžeš vyskakovat, když máš tu věc, co?“ ozval se po několika vteřinách Dudley.

„Jakou věc?“

„Tu... tu věc, co schováváš.“ Harry se znovu ušklíbl.

„Nejsi takovýidiot, jak vypadáš, co, Dude? Jenže to by nejspíš ani nešlo, protože to bys nedokázal chodit a mluvit zároveň.“ Harry vytáhl hůlku a všiml si, že Dudley se po ní koutkem

oka podíval.

„Nesmíš s ní nic dělat!“ vyhrkl honem. „Já víím, že nesmíš. Vyhodili by tě z té školy pro úchyláky, co do ní chodíš.“

„Jak víš, že nám nezměnili školní řád, vazoune?“

„Nezměnili,“ prohlásil Dudley, neznělo to však příliš přesvědčivě.

Harry se tiše zasmál.

„Nemáš dost kuráže, aby sis to se mnou rozdal bez té věci, co?“ zavrčel Dudley.

„Zatímco ty potřebuješ mít v zádech jen čtyři kámoše, abys dokázal zmlátit desetiletého kluka. Jak to vlastně bylo s tím boxerským

titulem, co se s ním pořád tak vychloubáš? Kolik bylo tvému soupeři? Sedm? Osm?”

„Bylo mu šestnáct, abys věděl,“ sykl Dudley, „a když jsem s ním skončil, dvacet minut ležel jako špalek, i když byl dvakrát těžší než ty. Jen počkej, až povím tátovi, žes měl tu věc vytaženou...“

„Takže teď poběžíme žalovat tatínkovi, co? Že by snad měl jeho šmudlíček šampion v boxu strach z hůlky toho ošklivého Harryho?“

„V noci tolik kuráže nemáš, vid’?“ ušklíbl se Dudley.

„Teď je noc, Dudlánku. Tak se tomu říká, když se venku takhle setmí.“

„Myslím, když jsi v posteli!“ zafuněl Dudley.

Zastavil se. Harry také zůstal stát a upřeně se na bratrance díval. I když do Dudleyova velkého obličejce pořádně neviděl, zdálo se mu, že se tváří podivně vítězoslavně.

„Jak to myslíš, že v posteli nemám tolik kuráže?“ zeptal se, úplně vyvedený z míry. „Čeho bych se asi měl bát, polštářů nebo co?“

„Včera v noci jsem tě slyšel,“ chrлил ze sebe bez dechu Dudley.

„Slyšel jsem, jak mluvíš ze spaní. Jak *fňukáš!*“

„Jak to myslíš?“ opakoval Harry, v žaludku však pocítil chladnou prázdnotu. Předchozí noci se ve snu znovu ocitl tam na hřbitově.

Dudley se drsně štěkavě uchechtl a pak jeho hlas přešel do vysokého kňučivého tónu: „Prý – Nezapíjejte Cedrika! Nezapíjejte Cedrika! – Kdo je to ten Cedric? Tvůj amant?“

„Ty... ty lžeš!“ zaprotestoval automaticky Harry. V ústech měl však náhle sucho. Věděl, že Dudley nelže – jak jinak by se dozvěděl o Cedrikovi?

„Tati! Pomoz mi, tati! On mě zabije, tati! Bůůů bůůů!“ kňučel výsměšně dál.

„Drž klapačku,“ okřikl ho tiše Harry. „Varuju tě, Dudley, drž klapačku!“

„Pojď sem a pomoz mi, tati! Maminko, pojď sem a pomoz mi! On zabil Cedrika! Pomoz mi, tati! On mě... *Neukazuj na mě tou věcí!*“

Bratránek couvl a narazil zády do zdi. Harry mířil hůlkou přímo na jeho srdce. Cítil, jak mu v žilách pulzuje čtrnáct let nenávisti vůči Dudleymu – byl by dal bůhvíco za to, kdyby teď mohl udeřit, proklít

ho tak důkladně, že by se musel domů plazit jako housenka, ohlušit ho a oněmit, nechat mu narůst tykadla...

„O tomhle už nikdy nemluv,“ zavrčel vztekle. „Rozumíš, co ti říkám?“

„Ukazuj tou věcí někam jinam!“

„Ptal jsem se, jestli rozumíš, co ti říkám?“

„Ukazuj tím někam jinam!“

„ROZUMĚLS MI?“

„DEJ TU VĚC PRYČ...“

Vtom Dudley ze sebe vyrazil jakési podivné třaslavé heknutí, jako by ho někdo polil ledovou vodou.

S okolní nocí se dělo něco zvláštního. Indigově modrá obloha, až dosud posetá hvězdami, znenadání uhlově zčernala a nesvítlo na ní jediné světélko – hvězdy, měsíc, mlžné zářící lampy pouličního osvětlení na obou koncích uličky, to všechno zmizelo. Ztratilo se i vzdálené vrčení aut a tichýšepot stromů. Příjemně teplývečer byl náhle mrazivě a štiplavě studený. Byli obklopeni dokonalou a naprosto neproniknutelnou tichou tmou, jako by nějaká obří ruka zakryla celou uličku tlustým, ledově chladným pláštěm a oslepila je.

Na zlomek vteřiny podlehl Harry dojmu, že nevědomky provedl nějaké kouzlo, a to navzdory tomu, že se něčemu takovému všemožně bránil. Potom však nad jeho pocity převládl zdravýrozum – na to, aby zhasl hvězdy, by přece jeho kouzelné schopnosti nestačily. Otáčel hlavou ze strany na stranu a snažil se rozeznat něco kolem sebe, tma mu však tlačila na oční víčka jak beztlížnýzávoj.

V uších mu zazněl Dudleyho vyděšenýhlas.

„C-co to d-děláš? N-nech toho!“

„Já nic nedělám! Buď zticha a nehýbej se!“

„N-nic nevidím! O-oslepl jsem! Jsem...“

„Říkal jsem, abys byl zticha!“

Harry zůstal naprosto nehybně stát a rozhlížel se nevidoucima očima doleva i doprava. Zima byla tak pronikavá, že se trásl po celém těle; na pažích mu naskočila husí kůže a chloupky v zátylku se mu naježily; otevřel oči, jak to nejvíc šlo, slepě se díval kolem sebe a nic neviděl.

Bylo to nemyslitelné... tady přece nemohli být... ne v Kvikáلكově... Napínal uši... věděl, že by je dřív slyšel než viděl...